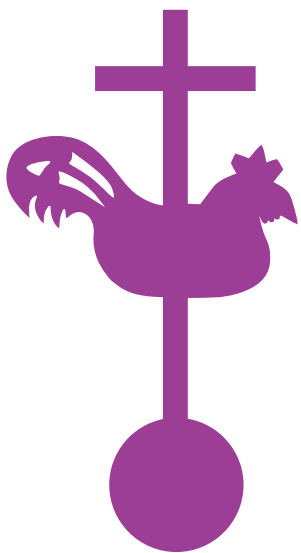

Ilze Tralmaka

Izlīguma kopiena Eiropā

TEZĒ 1., 3. - 4. lpp.

SPREDIĶIS 2. lpp.

Mārcis Zeiferts

Zīmes ceļā

SARUNA 6. lpp.

Kalpotājs Vilnis Auziņš

Klusuma āuglis ir lūgšana

JUBILEJA 8. lpp.

Ziedojuumu lāde

Celammaiize

Nr. 7

2016. gada
23. decembris

| AVĪZE PAR ZIEDOJUMU |

MĒS PIEDERAM DEBESĪM!

Tezē jauniešu svētceļojums - norise Tukumā un Rīgā

Sniedzam informāciju par Tezē jauniešu tikšanās "Uzticības svētceļojums uz Zemes" norisēm Tukumā un Rīgā.

Atcerieties, ka vēl līdz 27. decembrim plkst. 18.00 iespējams pieteikties par viesģimeni, lai piedāvātu naktsmājas svētceļniekiem!

28. decembrī plkst. 7.00-15.00 jauniešu ierašanās un reģistrēšana Tukuma draudzēs, sadalīšana pa ģimenēm un grupām, došanās uz viesģimeni. 16.00 jaunieši dodas ar organizētu transportu atpakaļ uz Rīgu, kur 17.30 ir vakariņas Ķīpsalas hallē un Olimpiskajā centrā. Plkst. 19.00 – 20.30 vakara lūgšanas Ķīpsalas hallē un Arēnā Rīgā (var piedalīties visi). Plkst. 22.00 atgriešanās naktsmītnēs Tukumā ar organizētu transportu.

29., 30., 31. decembrī – brokastis viesģimenēs, **plkst. 8.30 – 9.00 jauniešiem rīta lūgšana** Tukuma evaņģēliski luteriskajā baznīcā (var piedalīties visi), plkst. 9.00 – 11.30 diskusijas mazās grupās (tēmas gatavo Tezē, var piedalīties visi) vai „cerību salu” apmeklējums (idejas – invalīdu dienas centrs, jauniešu māja, muzejs u.c.) plkst. 12.00 jaunieši dodas ar speciāli organizētu transportu uz Rīgu,

plkst. 13.15 – pusdienas laika lūgšana Vecrīgas baznīcās (var piedalīties visi), plkst. 15.00 – 17.00 semināri dažādās pilsētas vietās (tēmas un vietas tuvākā laikā tiks paziņotas, var piedalīties visi), plkst. 17.30 – 18.30 vakariņas Ķīpsalā un Olimpiskajā centrā (tiem, kas samaksājuši dalības maksu), plkst. 19.00 – 20.00 vakara lūgšana Ķīpsalā un Arēnā Rīgā, plkst. 22.00 atgriešanās naktsmītnēs Tukumā ar organizētu transportu.

31. decembrī plkst. 23.00 – 24.00 lūgšana par mieru Tukumu evaņģēliski luteriskajā baznīcā, kas organizēta kopā ar Tezē jauniešiem (var piedalīties visi), 24.00 kopīga ugunošanas skatīšanās Brīvības laukumā, Tukumā, 24.30 – 2.00 jauniešu organizēti „Tautu svētki” Tukumā telpās (var piedalīties viesģimenes, brīvprātīgie, darba grupu dalībnieki).

1. janvāris plkst. 11.00 svētdienas dievkalpojums ar vakarēdienu Tukuma evaņģēliski luteriskajā baznīcā pēc parastās kārtības ar jauniešu piedalīšanos (piedalās visi), plkst. 12.30 – 14.30 atvadu un pateicības pusdienas viesģimenēs, plkst. 16.00 jauniešu izbraukšana no Rīgas uz savām mājām.

Uzticības svētceļojums uz Zemes - pie mums, Latvijā

Ar Ilzi Tralmaku sarunājās Guntis Zariņš

Pēdējā laikā aizvien vairāk dzirdam par Tezē kopienu, kas piesaista visu tautību un konfesiju jauniešus no visas pasaules. Ik gadu viņi dodas uz Tezē ciematu Francijā, lai vienotos lūgšanās, diskusijās un vienkāršā, kristīgā brālībā. Viņu skaits turpina pieaugt, un jauniešu tikšanās izvērtusies par globāla mēroga notikumu "Uzticības svētceļojums uz Zemes". Tā ietvaros visa gada garumā tiek organizēti pasākumi daudzviet ārpus Francijas – gan Eiropas pilsētās, gan tādās pasaules vietās, kur valda ciešanas un posts – Āzijas, Āfrikas, Latīņamerikas valstīs.

Šī gada nogalē nu jau 39. reizi norisinās kopienas iniciētā "Uzticības svētceļojuma uz Zemes" ikgadējā noslēguma tikšanās, kas parasti notiek kādā no lielajām Eiropas pilsētām. Šoreiz lielais gods ir izrādīts mūsu zemei, mūsu galvaspilsētai Rīgai, kur svētceļnieki pulcēsies no 28. decembra līdz 1. janvārim. Tas ir patiešām svarīgs notikums, kura gaidās esam dzīvojuši visu šo gadu, kurā iesaistās visas mūsu valsts kristīgās konfesijas, sniedzot dažāda veida palīdzību tikšanās organizēšanai. Arī mūsu draudze aktīvi pida-

Ilze Tralmaka, Rīgas Vecās Sv. Ģertrūdes draudzes locekle, viena no Tezē Eiropas tikšanās organizatorēm.

lisies šai pasākumā, piedāvājot naktsmītnes tuvākiem un tālākiem viesiem.

Lai uzzinātu ko vairāk par Tezē kopienu un gaidāmo tik-

šanos Rīgā, uz sarunu aicinājam Ilzi Tralmaku, Rīgas Vecās Sv. Ģertrūdes draudzes loekli.

TURPINĀJUMS → 3. LPP

Dievkalpojumu un pasākumu kalendārs

Ziemsvētku svētkarā

24. decembrī, plkst. 16:30 dievkalpojums

Ziemsvētku svētkarā

24. decembrī, plkst. 18:30 dievkalpojums

Kristus piedzimšanas svētkos

25. decembrī, plkst. 11:00 dievkalpojums

Ziemassvētku uzvedums "Ziemassvētki mežā", piedalās kristīgās grupas "Gaismiņas" un Svētdienas skolas bērni.

25. decembrī, plkst. 16:00

Koncerts „Ziemas stāsti apkārt Latvijai” kopā ar Laimu Jansoni un Lauru Polenci,

26. decembrī, plkst. 17:00

(ieeja par ziedojuumiem baznīcas atjaunošanai)

Rīta lūgšana kopā ar Tezē jauniešu dalībniekiem, **29. decembrī, plkst. 8:30**

Rīta lūgšana kopā ar Tezē jauniešu dalībniekiem, **30. decembrī, plkst. 8:30**

Rīta lūgšana kopā ar Tezē jauniešu dalībniekiem, **31. decembrī, plkst. 8:30**

Vecgada nakts lūgšana kopā ar Tezē jauniešu dalībniekiem, **31. decembrī, plkst. 23:00**

Jaunajā gadā, **1. janvārī, plkst. 11:00** dievkalpojums

Zvaigznes dienas dievkalpojums **6. janvāris plkst. 18:30**

Līdz Tukuma domei palīdzību pulksteņa atjaunošanā

Draudze ir vērsusies Tukuma novada domē ar iesniegumu par dievnama torņa smailes un pulksteņa ciparnīcas apgaismojuma atjaunošanu. Ir noskaidrotas iespējamās izmaksas – aptuveni 8000 EUR, kurās iekļauta arī torņa elektroapgādes sistēmas un pulksteņa vadības mehānisma atjaunošana.

Dome iesniegumu pieņēma izskatīšanai decembra sēdē, lemjot par nākamā gada budžetu.

Jau ziņojām, ka baznīcas torņa pulkstenis tika sabojāts Otrā pasaules kara laikā, 1941. gadā notikušā apšaudē, un nav dar-

bojies līdz pat 2001. gadam, kad uzstādīts jauns mehānisms ar elektronisko vadību.

Jaunais pulkstenis darbojās līdz 2015. gada nogalei, kad tas sabojājās elektrības sprieguma problēmu dēļ. Tāpēc draudzes padome nolēma, ka, pirms uzstādīt jaunu pulksteni, ir nepieciešams pilnībā atjaunot elektrības padeves sistēmu tornim.

Tukuma baznīcas tornis ar tajā esošo pulksteni jau gadsimtiem ilgi kalpo kā viens no Tukuma pilsētas kultūrvēsturiskajiem simboliem, tāpēc pašvaldības līdzdalība šīs vērtības atjaunošanā būtu tikai pašsaprotama.

Būdiņas noslēpums

Mt. 2, 1-12

MĀRCIS ZEIFERTS

Zvaigznes dienas notikuma gaismā mēs varam katrs sevi pārbaudīt un pajautāt sev – cik dziļi un patiesi es meklēju Dievu? Vai esmu gatavs izmainīt savu dzīves ceļu? Vai arī laušu sevi apvārdot Hērodam, kurš kāro nogalināt jaundzimušo bērnu – jauno dzīves sākumu – mani?

Gudro atbilde uz jauno dzīves sākumu, saskaņā ar Evaņģēliju, bija nomešanās ceļos, pielūgsmē un dāvanu došana. No tā mēs varam spriest, ka gudrie patiešām bija atraduši to, ko meklēja. Viņi nebija sarūgtināti par to, ka jaundzimušo ķēniņu neatrada lepņā pilī, bet nelielā Betlēmes kūtinā, ka viņiem vajadzēja izmainīt ceļojuma plānu un atgriezties mājās pa citu ceļu. Viņi bija atraduši to, ko meklēja. Un tas bija pats galvenais.

Nerunāsim tūlīt par to, kā mēs piedzīvojam Kristus klātbūtni, kā mēs viņam atbildēsim, kā apliecināsim, ka Viņš ir klātesošs mūsu dzīvēs. Vai mēs vispār esam gatavi doties ceļā un viņu meklēt? Vai mēs esam gatavi upurēt savu laiku, bezmiega nakts, piedzīvot ceļojuma nogurumu un grūtības? Vai esam gatavi savai sirdij ļaut piedzīvot kaut ko jaunu? Kas ņems virsroku – apņemšanās saptapt jaundzimušo Kristus bērnu, vai arī vienaldzība, kūtrums un pat negatavība doties ceļā? Vai esam gatavi piedzīvot pat zināmu vilšanos? Jo, patiešām, – tam vajadzēja būt nepatīkamam pārsteigumam uzzinot, ka bērns nav piedzimis pilī. Vai zvaigznes viņus bija maldinājušas?

Verners Reizers, Bāzelē dzīvojošs daudzu grāmatu, īstāstu un leģendu autors, mācītājs, ir uzrakstījis stāstu par kādu ķēniņu, kas devās ceļā, lai uzmeklētu jaundzimušo bērnu siltē.

Ķēniņš, kuram bija viss, ko

vien valdnieks varēja vēlēties un iegūt, jutās noguris un pilnīgi viens. Ilgus gadus viņš bija valdījis, rīkojies un cīnījies, bet vienlaicīgi, dzīdamies pēc visa, viņš bija atsvešinājies no saviem pavalstniekiem. Viņam bija zināšanas un pieredze, bet starp daudzām svarīgām lietām viņš vairs nespēja redzēt to, kas notika viņa acu priekšā, viņš tikai juta, ka pamazām kļūst vientuļāks.

Kādu dienu viņš atcerējās par trim ķēniņiem, kuri sekoja zvaigznei un kuri kādā nomaļā vietā atrada ķēnišķīgu bērnu, kas viņu dzīvi bija pilnīgi pārvērtis. Viņš izlēma doties turpat, kur gudrie. Varbūt viņš atradis to, ko viņam bija liegusi bagātība un cieņa. Viņš neteica nevienam nevienu pašu vārdu, nolika visas piederības zīmes, kas liecināja par viņa izcelšanos, un paslepus devās ceļā, paņēmis līdzī tikai savu zizli, kas viņam bija īpaši mīļš. Zizlis bija izgatavots no cēlkoka un izrotāts ar brīnišķīgām figūrām no zelta, kas atgādināja par viņa senajām cīņām un uzvarām. Lai zizlis nenodotu tā nēsātāju, ķēniņš to nosmērēja ar zemi un pelniem.

Kad nu viņš bija nonācis kādā vietā, ko pēc trīs ķēniņu nostāstiem varēja saziņēt, viņš stāvēja kādas pavisam necilas būdiņas priekšā. Viņš pieskārs durvīm, un tās viegli atvērās. Viņš iegāja iekšā, skatījās sev visapkārt, bet tur neviena nebija. Tikai tukša siltē. Ap to bija nomītas daudzas pēdas. Kad garu ceļu mērojušā acis pierada pie tumsas, pēkšņi viņš pamanīja vecu ganu, kas bija nometies ceļos pie siltē un iegrimis savās domās. Gana zizlis stāvēja turpat nolikts uz zemes. Viņš nepavisam neredzēja ienācēju. Viņa acis sniedzās kaut kur tālumā.

Visu to vērodams, īpaša spēka pārņemts, ķēniņš palika stāvēt kājās. Viņš ilgi aplūkoja

silti, kur reiz gulēja ķēnišķīgais bērns. Savāds tukšums no viņa sāka vilināt ārā visu to, ko viņa sirds bija gadiem slēpusi, visu to, kas viņam ilgi nebija licis mieru. Viņa valdnieka spēks un vairšanās no cilvēkiem, cieņa un vientulība, viņa amats un nogurums nokrita no viņa un iegrima siltē, tur, kur domās bija iegrimis vecā gana skats. Te pēkšņi gluži kā tāds maīgs vējš izskrēja cauri būdai, un šķita, ka tā glāstošajos piekārienos ķēniņa bēdas un vecā gana pārdomas būtu saplūdušas kopā. Abu sirdis piepildījās ar to, kas bija siltē. Gana acīs parādījās zinošs spīdums, un ķēniņa acīs – maīgs skatiens. Gans piepeši juta atbildības smagumu un varas postu, kas nāca no nezināmā ceļotāja, un ķēniņš izjuta miera dziļumus un labestību, kas savukārt plūda no gana, kas bija nometies ceļos. Izbijušies tie uzlūkoja viens otru. Ķēniņš ļāva izkrist savam zizlim no rokām, nometās ceļos blakus ganam, un viņi viens otru apkampa. Viņi ilgi klusēja viens otram līdzās. Tad paņēma savus zižlus, pameta būdu, un domīgi katrs devās tālāk savos ceļos.

Tikai pēc ilgāka laika ķēniņš pamanīja, ka viņa rokās ir cits zizlis. Viņš to uzlūkoja un saprata, ka viņam rokās ir vecā gana zizlis. Viņš uz tā atbalstījās un ar atvērtām acīm ceļoja uz savu zemi. Pirmo reizi viņš ieraudzīja, kā dzīvo cilvēki, kā viņi cieš, strādā un kā viens ar otru apietas. Viņš neizlaida zizli no savām rokām arī tad, kad viņš pārradās mājās un kārtoja savas ikdienas lietas. Visi brīnījās par tik necilu ķēniņa amata rīku un gribēja viņam uzdāvināt kaut ko cienīgāku. Viņš tikai nosmējās un sacīja: „Mans zizlis ir īstajās rokās, un zizlis manās rokās ir īstais zizlis. Ar to pietiek, ka kaut kur ir kāds, kas domā par mani un domā ķēnišķīgi, tāpat arī pietiek, ja es zinu,

kādiem cilvēkiem es esmu ķēnišķīgs gans.” Viņš turpināja miermīlīgi valdīt pār savu tautu un pateicās būdiņas noslēpumam, kas lika notikt šai brīnišķīgajai pārvērtībai.

Betlēmes būdiņā ir vieta ikvienam. Ja mēs esam gatavi, brīnišķīgas pārvērtības piedzīvosim arī mēs. Būdiņas noslēpums ir vienkāršs, un to var svert ikviens. Kā mēs dziedam kādā Ziemsvētku dziesmā: “Tad nesiet viņam dārgāko, vai bagāts, nabags nāciet, nu uzņem savā sirdī To, un gaismā staigāt sāciet!” Dievs no mums sagaida vienīgi to, lai mēs būtu gatavi doties ceļā Viņu meklēt, nepadoties pirmajām grūtībām, ar kurām mēs sastopamies ceļā, neieļaut savā sirdī sarūgtinājumu par to, ja viss nenotiek kā iecerēts. Dievs no mums sagaida, lai mūsu atbilde būtu visa mūsu dzīve, un Viņš ir gatavs pretī dot savējo. Viņš paņems mūsu rūpes un pretī dos prieku. Viņš paņems mūsu skumjas un nogurumu, un pretī dāvās cerību un jaunu spēku. Viņš paņems mūsu grēku un pretī dos mūžīgo dzīvību. Mums šķitīs, ka viņam dodam lielas dāvanas, bet Jēzus mums dos pretī vēl lielākas dāvanas.

Māte Terēze ir sarakstījusi šādas rindas:

*“Dzīve ir izdevība, izmanto to!
Dzīve ir skaista, atbrīno to!
Dzīve ir svētlaipe, izbaudi to!
Dzīve ir sapnis, padari to par realitāti!
Dzīve ir izaicinājums, attaisno to!
Dzīve ir pienākums, piepildi to!
Dzīve ir spēle, spēlē to!
Dzīve ir vērtīga, apejies ar to uzmanīgi!
Dzīve ir bagātība, pasargi to!
Dzīve ir mīlestība, iepriecinies ar to!*

*Dzīve ir noslēpums, izzini to!
Dzīve ir solījums, saglabā to!
Dzīve ir himna, izdziedi to!
Dzīve ir cīņa, uzvari to!
Dzīve ir traģēdija, cīnies ar to!
Dzīve ir piedzīvojums, uzdriekties to!
Dzīve ir laime, nopelni to!
Dzīve ir dzīve, aizstāvi to!”*

Mēs izejam Jaunajā gadā. Kāds būs šis gads mūsu personīgajā dzīvē, mūsu ģimenē, mūsu draudzē? Mēs nezinām, kas mūs katru tieši sagaida. Kādi izaicinājumi, kādas cīņas, kādi pienākumi, kādi sapņi un piedzīvojumi, vai prieks, vai bēdas? Bet mēs zinām, ka Dievs mums ir devis šo dzīvi kā ceļu, kurā mēs varam ne tikai meklēt, bet arī atrast. Dievs pats ir atstājis zīmes ceļā, pēc kurām mēs Viņu varam uzmeklēt. Dievs ir atstājis savas pēdas mūsu dvēseles debesīs, lai mēs Viņu varētu atrast kā savas dvēseles Glābēju.

Izsiņas

Aicina brīvprātīgos Tezē jauniešu sagaidīšanai

Jau ziņots, ka 28. decembrī no plkst. 7.00-15.00 Tukumā Tezē kopienas gada nogales pasākuma “Uzticības svētkojums uz Zemes” ietvaros ieradīsies jauniešu grupas. Viesus būs nepieciešams sagaidīt, reģistrēt un sadalīt pa viesģimenēm. Lūdzam pieteikties brīvprātīgos palīgus – sagaidītājus, kas pārvalda angļu, franču, lietuviešu, vācu un krievu valodu!

Lielā notikuma gaidās

Vēl pavisam nedaudz, un jau nākamā gada 28. februārī svinēsim mūsu draudzes dibināšanas 450. gadadienu. Tai par godu ceļu pie lasītājiem sāks jau sen gaidītā vēsturnieces **Intas Dišleres grāmata “Ar ticību, cerību, mīlestību cauri gadu simtiem. Tukuma Sv. Trīsvienības Evaņģēliski luteriskās baznīcas un draudzes vēsture 16. – 20. gadsimtā.”**

Grāmatas tekstuālā daļa ir faktiski pabeigta, tai top ievadvārdi un makets. Ja viss norisināsies kā plānots, tad grāmatas elektroniskais makets būs pabeigts līdz draudzes dibināšanas dienai, un 26. februārī pēc dievkalpojuma notiks tā prezentācija. Maketu varēs aplūkot uz lielā ekrāna, kā arī būs iespēja iegādāties grāmatu iepriekšpārdošanā. Grāmatas cena pagaidām nav zināma.

Plānots, ka grāmata tiks nodrukāta līdz Trīsvienības svētkiem 11. jūnijā, kad varētu notikt arī grāmatas atvēršanas svētki.

Vēl aizvien aicinām atsaukties viesģimenes

Jau ziņots, ka no Tezē 2016. gada 28. decembra līdz 2017. gada 1. janvārim būsīm nevien liecinieki, bet arī aktīvi līdzdalībnieki vienam no lielākajiem globāla mēroga garīgajiem pasākumiem, kas šoreiz notiks Latvijā, - Eiropas jauniešu tikšanās Rīgā (arī Tukumā!), ko organizē Tezē kopiena pēc tradicionālo konfesiju Baznīcu vadītāju ielūguma. Gatavošanās notiek sadarbībā ar Rīgas un apkārtējo pilsētu kristīgajām draudzēm, kā arī ar valsts augstāko amatpersonu un pašvaldību atbalstu. Arī Tukuma evaņģēliski luteriskā draudze, Tukuma Sv. Marijas Magdalēnas katoļu draudze, Tukuma baptistu baznīca un Misija „Pakāpieni” piedalās šī pasākuma organizēšanā pilsētā. Tukuma evaņģēliski luteriskā baznīca gatavojas uzņemt 150 svētkēlniekus – jauniešus vecumā no 17 līdz 35 gadiem, no dažādām Eiropas valstīm. Līdz 2016. gada 11. decembrim mājvieta luterāņu ģimenēs ir atrasta 140 jauniešiem 32 ģimenēs. Vēl ir nepieciešami 2 kv.m. vismaz 10 jauniešiem. Kopējais guļvietu skaits Tukumā šobrīd ir noorganizētas ap 300 jauniešiem.

Viesģimeņu pieteikuma veidlapa šeit, aizpildi un nosūti uz e-pastu tukumabaznica@gmail.com vai reģistrējies on-line www.taizeriga.lv. Reģistrējies, mēs jums piezvanīsim, lai vienotos par turpmāko.

Tukuma evaņģēliski luteriskās draudzes uzņemšanas komanda: Ieva Zeiferte, tel. 29465533, Mārcis Zeiferts, 29145305, Inga Kalniņa, Inga Auziņa, Agnese Hildebrante, Agnese Arte. Vairāk informācijas www.taizeriga.lv, www.taize.fr, FB Taize. Tukums vai Taize Rīga 2016

Ir daudz vieglāk nošķelties, atdalīties, lai uzsāktu ko jaunu, bet grūtāk ir dzīvot un sadzīvot ar tām atšķirībām, kuras ir, mēģināt tās mazināt, atrast kopīgo.

←TURPINĀJUMS NO 1. LPP

Pēc profesijas Ilze ir juriste, un kā Tezē Eiropas tikšanās brīvprātīgā aktīvi piedalās gaidāmā lielā notikuma organizēšanā.

Izlīguma kopiena

- Kas ir Tezē? Vairumam cilvēku, kas par to ir dzirdējuši, Tezē vārds asociējas ar klosteri kaut kur Francijā, uz kuriem dodas daudz jauniešu. Kādi bija pirmsākumi šai kopienai?

- Stāsts par Tezē sākas Otrā pasaules kara laikā. Kāds jauns vīrietis no Šveices – Rožē Šics (Roger Schütz) devās uz savas mātes dzimteni Franciju un nonāca netālu no Vācijas okupētās teritorijas, klusā, necilā ciematā Tezē. Viņš te neieradās nejauši, viņam bija konkrēts mērķis – sniegt palīdzību karā cietušajiem cilvēkiem, un viņš meklēja kādu vietu, kur apmesties un sākt īstenot savu apņemšanos. Tezē ciems bija piemērots viņa iecerei.

Rožē iegādājās kādu pamestu īpašumu un sāka savu misiju –

viņus uzklausīja, diskutēja ar viņiem, sniedza padomus. Un ar laiku aizvien vairāk jauniešu devās uz Tezē, līdz brāļi sāka domāt, ko darīt – turpināt dzīvot kluso klostera dzīvi, vai atvērt savas durvis visiem, kam tas nepieciešams. Un viņi izvēlējās būt atvērti. No nelielas, noslēgtas kopienas radās atvērta, globāla kopiena.

- Kopiena bija starpkonfesionala jau no pašiem pirmsākumiem?

- Jā, tā arī bija galvenā iecere un brāļa Rožē vīzija. Viņš ļoti pārdzīvoja to sašķelšanos, kas bija vērojama starp kristiešiem. Reiz viņam vaicāja, vai Tezē kopiena sevi uzskata par atsevišķu baznīcu, par jaunu konfesiju vai kustību. Nē, kopienas mērķis tads nekad nav bijis. Ir daudz vieglāk nošķelties, atdalīties, lai uzsāktu ko jaunu, bet grūtāk ir dzīvot un sadzīvot ar tām atšķirībām, kuras ir, mēģināt tās mazināt, atrast kopīgo. Tāda bija brāļa Rožē vīzija – vienotība, tuvināšanās. Nelikt akcentu uz atšķirīgo, bet meklēt kopīgo. Brālis Rožē ir ne vien šo

Brālis Rožē (Roger Schütz), dzimis Šveicē, 1915.gada 12.maijā, miris – Tezē, Francijā, 2005.gada 16.augustā. Tezē kopienas dibinātājs.

✓ Viņi pierādīja, ka brāļi no dažādām konfesijām spēj sadzīvot kopā, pieticībā un vienkāršībā, daloties savā starpā ar visu un piedaloties kopīgās lūgšanās, neraugoties uz savu ticības vēsturi un atšķirībām.

sniedza palīdzību kara bēgļiem. Viņš pieņēma ikvienu, kam bija vajadzīga palīdzība: gan franciņus, gan vāciešus, slēpa arī ebreju tautības cilvēkus no varas iestāžu vajāšanām. Pamazām brālim Rožē radās doma veidot brāļu kopienu, kuras locekļi dzīvotu izlīgumā, vienkāršībā. Kaut arī viņam pašam nācās bēgt no okupācijas varas un slēpties Šveicē, iecere netika aizmirsta, un pēc kāda laika Rožē atgriezās. Nu jau kopā ar vairākiem saviem domu biedriem, pirmajiem kopienas brāļiem.

Kopiena tika dibināta 1949. gada Lieldienās, brāļiem dodot solījumu dzīvot celībā un pārlietot tikai no sava darba augļiem. Kopš tā laika kopiena ir augusi, attīstījusies, un tagad par to zina visas pasaules kristieši.

Kopienas misija sākotnēji nebija vērsta uz āru, tā nepretendēja uz globālu kustību. Tezē brāļi bija izvīrājuši mērķi – pierādīt, ka nelielā kopienā kristieši ir spējīgi dzīvot izlīgumā.

- Kā saprotams šis izlīgums? Izlīgums ar ko?

- Izlīgums starp dažādām baznīcām. Viņi pierādīja, ka brāļi no dažādām konfesijām spēj sadzīvot kopā, pieticībā un vienkāršībā, daloties savā starpā ar visu un piedaloties kopīgās lūgšanās, neraugoties uz savu ticības vēsturi un atšķirībām.

Kopiena bija maza, bet pamazām pieauga, un tagad brāļu skaits pārsniedz simtu. Un ar laiku Tezē sāka apmeklēt jaunieši... Pārsvārā uz turieni devās jauni cilvēki, kuri bija savas dzīves jēgas meklējumos, kuriem bija daudz jautājumu. Brālis Rožē vienmēr

paraugu rādījis jauniešiem, kas ieradās Tezē, bet arī ticis ar Romas pāvestu, konfesiju un garīgo kustību līderiem visā pasaulē, aicinot uz savstarpēju izpratni.

Klostera brāļi vienmēr uzsvēra, ka Tezē nav kaut kāda ekskluzīva vieta un ka vienīgi pie viņiem būtu iespējams dzīvot šādā izlīgumā un vienkāršības kopienā. Viņi vienmēr ir mudinājuši jauniešus atgriezties savās mītnes zemēs un pilsētās, savā vidē, un mēģināt tur izdzīvot savus aicinājumus, dalīties ar apkārtējiem. Un tieši no šī principa arī izauga "Uzticības svētceļojums uz Zemes" – tas, ko mēs nu jau daudzus gadus redzam visā pasaulē un tūlīt piedzīvosim arī pie mums Latvijā. Visas šīs tikšanās Eiropas pilsētās patiesībā ir viens liels svētceļojums, kur katrs solis ir viena grandioza tikšanās gada nogalē.

Atvērtība, vienkāršība un vienlīdzība

- Tezē kopiena, kaut tās dibinātāji bija gados jauni cilvēki, tomēr savos pirmsākumos nebija vērsta uz darbu ar jauniešiem, nebija tāda akcenta. Bet tagad Tezē vārds jau ir kļuvis par tādu kā simbolu visas pasaules kristīgajiem jauniešiem. Arī šogad Rīgā tā būs jauniešu tikšanās. Kāpēc tieši jaunieši bija tie, kas sāka masveidā apmeklēt Tezē kopienu?

- Jā, patiešām, sākotnēji brāļi nebija domājuši kaut kā akcentēt darbu tieši ar jauniešiem. Kara gados brāļi uzņēma bēgļus, slēpa ebrejus, palīdzēja arī vācu kareivjiem. Laikā, kas bija īpaši smags, viņi sniedza palīdzību visiem, kam tā bija vajadzīga, nešķirojot cilvēkus pēc kaut kādām ideolo-

ģiskām vai citām pazīmēm. Bet pēc kara tomēr jaunieši bija tie, kas sāka meklēt šo kopienu. Sākumā daži, pēc tam aizvien vairāk un vairāk. Varbūt tas tāpēc, ka tieši jaunieši bija tie, kas meklēja kaut ko savā garīgajā dzīvē, kam bija jautājumi, dvēselei eksistenciāli svarīgi jautājumi, uz kuriem viņi vēlējās atrast atbildes. Acīmredzot brālis Rožē un pārējie kopienas brāļi prata sniegt šīs atbildes. Kopiena bija vieta, kur brīvi varēja uzdot jautājumus. Brāļi nekad nav centušies kādu steidzināt, norāt vai pārmest kaut ko... tur bija vieta, kur droši runāt par savām šaubām vai bailēm. Starp citu, daudzi jaunieši, kas brauc uz Tezē un piedalās arī Uzticības svētceļojumā, nemaz nav kristīti kādā baznīcā. Daļa ir pat tādu, kas skeptiski raugās uz ticību, nāk no "neticīgām" ģimenēm. Un to-

✓ ...tieši jaunieši bija tie, kas meklēja kaut ko savā garīgajā dzīvē, kam bija jautājumi, dvēselei eksistenciāli svarīgi jautājumi, uz kuriem viņi vēlējās atrast atbildes.

mēr viņi brauc un piedalās. Jo var bez bažām runāt ar saviem vienaudziem un kopienas brāļiem par lietām, kuras viņiem ir svarīgas, var runāt bez jebkādiem uzspiestiem ietvariem, rāmjiem, stereotipiem. Šāda nepiespiestības un brīvības atmosfēra, šī atvērtība, vienkāršība un vienlīdzība ir ļoti pievilcīga, un tas droši vien arī ir viens no būtiskajiem faktoriem. Arī lūgšanas ir tādas, kur nav vajadzīgas īpašas priekšzināšanas. Es personīgi zinu cilvēku, kas nāk no agnostiskas ģimenes, un viņam pagaidām nav ticības. Bet viņam ir radusies interese, viņam ir jautājumi, un viņš šogad ir izlēmis atbraukt uz Rīgu.

- Kā tu pati iesaistījies Tezē kustībā?

- Esmu dzimusi un augusi Rūjienas pusē. Arī es nenāku no izteikti kristīgas ģimenes, es netiku audzināta ticības garā. Bet vietējā draudzē bija daudz aktīvu jauniešu, tai skaitā arī mani skolas biedri un draudzenes. Kādu vasaru viņi devās uz Tezē, un viena mana draudzene mani uzaicināja līdzi. Es piekritu, man tas bija arī interesants ceļojums, kā ekskursija cauri visai Eiropai ar autobusu. Man bija mazliet bail par to, ka būs trīs obligātās lūgšanas dienas, jo neko no tā visa nezināju. Vienīgais – bērnībā biju izlasījusi "Bēnu Biblii", un tas arī viss. Tajā brīdī manī nebija ne skepses, ne arī ticības. Un tad, atrodoties Tezē, mani kaut kas uzrunāja. Es sapratu, ka tieku pieņemta tāda, kāda esmu, ka no manis nekas netiek prasīts. Es, kaut nebiju ne kristīta, ne iesvētīta, tur atgriezos

savu dzīvi, vai es ticu, vai es neticu, vai es lūdzu pareizi un kāpēc Dievs varbūt neatbild uz manām lūgšanām... Tie ir daudzi un dažādi jautājumi. Un ir arī tādi, ko pati kopiena uzdod un māca jauniešiem, piemēram, kā viņi savā vidē, neaizējojot no savas laicīgās dzīves, var izdzīvot to, ko Dievs mums māca. Kā to visu pielietot savā dzīvē, kāds ir viņu aicinājums un kā viņi savu ticību var iesaistīt savā aicinājumā un dzīvot tajā. Jā, tie nav vienkārši jautājumi, par tiem kopienā un tikšanās reizēs daudz tiek runāts un diskutēts.

Tikšanās formāti var būt dažādi. Atceros Bībeles tekstu lasījumus, katru rītu ir kāda epizode, sākot no Radišanas stāsta, līdz pat Jēzus dzīvei, evaņģēliju un apustuļu vēstījumiem. Kopienas brāļi šo tekstu izlasa un izskaidro, bet nevis tādā kā sprediķa formā, bet atklāj šī Bībeles fragmenta kontekstu un atklāj tur apslēptos jautājumus. Atceros kādu piemēru. Tas bija jau nedēļas otrajā pusē, un lasījumā bija aina no krustā sišanas. Un bija uzdevums iztēloties, kā katrs no personāžiem, kas šai ainā piedalās, to ir uztvēris, kādas bijušas viņu emocijas un kāpēc tieši tādas. Tie bija tādi diskusiju rosinājoši uzdevumi, ļaujot Bībeles vēstījumus izjust dziļāk un personiskāk. Un diskusijas pilnīgi brīvas, kur nav neviena "vairāk" vai "mazāk" ticīga. Tas, kuram ir lielāka ticības pieredze, ir pilnīgi vienlīdzīgs ar to, kuram šīs pieredzes nav vispār. Diskusijas notiek arī dažādās grupiņās, piemēram, pēc vecuma, cenšoties vienā grupā iekļaut dalībniekus no dažādām valstīm un konfesijām, lai būtu lielāka viedokļu dažādība, daudzveidīgi skatu punkti. Viss notiek tik ļoti tolerantā gaisotnē, ka līdz kaut

TURPINĀJUMS → 4. LPP

4 TEZĒ PIE MUMS

Ceļamaize

2016. gada 23. decembris

Šajā vecumā jāsāk pilnīgi no otras puses – ka tu esi Dievam svarīgs un īpašs, ir jārūnā par Dieva mīlestību. Jārūnā vienkāršā, saprotamā valodā, lai cilvēks to saprot un jūt, ka tur iekšā ir patiesums.

←TURPINĀJUMS no 3. lpp.

kādiem akcentiem uz atšķirībām nemaz nenonāk. Svarīgs ir tieši personiskais skatījums.

- *Vai tas būtu tas, ko jaunieši neatrod savās draudzēs? Liturģija, sprediķis, viss pēc noteiktas kārtības, nekādu diskusiju...*

- Iespējams, ka tā. Dievkalpojums jau ir ļoti skaists pasākums, taču tā ir ceremonija, un cilvēkam no malas daudz kas nav saprotams – kāpēc jādara tā, kāpēc jāsaka tā... Atceros savu pirmo reizi baznīcā. Man gan līdzī bija draudzene, pie kuras pleca pieturēties, bet tomēr es jutos apjukusi. Man nebija lapiņas ar dievkalpojuma kārtību. Visi cilvēki, kas šo kārtību zināja jau gadiem, kārtīgi cēlās kājās tad, kad bija jāceļas, metās ceļos tad, kad tas bija jādara, dziedāja liturģiskās dziesmas... Mēģināju darīt tāpat kā visi, bet, ja man līdzī nebūtu draudzenes, nezīnu... Ja nav kāda, kas palīdz un it kā "pieenkuro", tad cilvēks

ķīgs. Viņam vajadzīga cita pieeja.

Viena lieta, kas man patika Tezē: ņemot vērā auditoriju, kas pie viņiem brauc, ar ko viņi runā un diskutē, viņi ļoti uzsver to, kā man dažkārt baznīcā ļoti pietrūkst, proti, šo Dieva mīlestības aspektu. Mēs bieži runājam par mūsu grēcīgumu, nožēlojam grēkus – šīs lietas tiek ļoti uzsvērtas! Bet jaunieši, īpaši pusaudži, ir jūtīgi un ievainojami. Mēs taču visi esam cauri šim vecumam gājuši, kad pasaule šķiet drūma un ne-taisnīga, kad ir protests pret visu. Un ja tad kāds saka: zini, ticības ceļš jāsāk no tā, ka tev jāapzinās, cik tu esi grēcīgs... Kāda gan var būt reakcija pēc šādas uzrunas? Šajā vecumā jāsāk pilnīgi no otras puses – ka tu esi Dievam svarīgs un īpašs, ir jārūnā par Dieva mīlestību. Jārūnā vienkāršā, saprotamā valodā, lai cilvēks to saprot un jūt, ka tur iekšā ir patiesums. Tezē kopienā ir mācījuši atrast pieeju. Katram no viņiem. Ir aiz-

bu. Jēzus neviena priekšā neaizvēra durvis, viņš uzņēma gan ticīgos jūdus, gan grēciniekus, gan citautiešus, Viņš pie viņiem darīja brīnumus! Bet šobrīd mēs kaut kā vairāk cenšamies ierauties sevī – gan personiski, gan arī valstu līmenī. Mēs esam nobijušies. Jā, tam ir pamats, tas ir dabiski. Un šobrīd, vairāk kā jebkad agrāk, ir jāuzsver: ja mums ir bail, mēs no tā nebēgam, mēs raugāmies tam pretī ar ticību. Lai kādi laiki arī nenāktu, Jēzus mācība nemainās. Tezē ir piemērs. Nebūt ne vienīgais, bet ļoti skaists piemērs šādai atvērtībai un izlīgumam. Ir ļoti svarīgi, ka esam iemācījušies viens otru saprast. Tezē kopiena ir uzņēmusi arī musulmaņu bēgļus. Brālis Rožē neatvēra savas durvis ar nosacījumu, ka tiem cilvēkiem, kas pa viņām ienāk, ir jāsāk domāt, tāpat kā viņam. Viņš atvēra savas durvis tāpēc, ka viņš ticēja – mūsu, kristiešu sūtība ir tāda, ka mums savas durvis ir jāatver.

Latvijā. Tas dos mums iespēju padomāt, satikt ļoti dažādus cilvēkus, praktizēt uzticēšanos. Un esmu pateicīga, ka man ir bijusi iespēja piedalīties šīs tikšanās organizēšanā no pašiem pirmākumiem. Esmu redzējusi, cik daudzos virzienos tas viss notiek, cik sazarota ir šī darbošanās. Daudzus sagatavošanās darbus esmu redzējusi no tādiem skatu punktiem, kas varbūt draudzēs paliek nezināmi; sākot jau no tā, ka tiek organizēts, lai varētu vienlaicīgi pabarot daudzus tūkstošus cilvēku, tiek sameklēti lieli tējas podi, kārtoti telpu īres jautājumi – arēnas un halles, paklāju līmēšana, transporta organizēšana, saskaņojumi par ugunsdrošību un daudz citu nianšu, par kurām varētu ilgi runāt. Darba ir ārkārtīgi daudz.

Latvieši par sevi pieraduši domāt daudz sliktāk, nekā vajadzētu. Patiesībā mēs ļoti labi visu organizējam, un ir ļoti liela pretimnākšana no cilvēkiem, no

Tezē, 2012. gada pavasarī Katras nedēļas beigās, kad cilvēki aizbrauc un jaunie vēl nav ieradušies, ir ātri jānomaina palagi. Vecie tiek mazgāti un sasaiņoti un likti šādos plauktos. Jaunos ņem un liek istabiņās uz matračiem. Šeit Ilze darbojas pie palagu dalīšanas!

Ilze Tezē kopienā, 2005. gada vasarā, kur divus mēnešus strādāja kā brīvprātīgā. Šajā nedēļā Ilze bija atbildīga par trauku mazgāšanu vienā no ēdienreizēm. Viņai kopā ar citiem palīgiem bija kopīgi jātiek galā ar šķīvju, paplāšu, karošu un bļodiņu nomazgāšanu aptuveni 4000 cilvēkiem.

pēc pirmās reizes varbūt arī vairs neatgriežas. Es nesaku, ka baznīca atņēma kaut kādu brīvības sajūtu, bet tas noteikti ir tāds strukturēts process, kas sākumā var būt diezgan grūts...

- *Pietrūkst individuālas pieejas, vienkāršības?*

- Bieži vien tā arī ir. Jauniem cilvēkiem, kuri meklē atbildes, īpaši jau pusaudža gados, ir vajadzīgs īpašs veids kā ar viņiem runāt, jārūnā valodā, kādu viņi

skarta kāda dvēseles stīga, kas liek viņiem atkal tur atgriezties. Tas ir tas skaistākais, ka šie jaunie cilvēki tur var uzsākt savu ticības ceļu, kurš neapstājas tur, kopienā, ceļu kurš ved tālāk...

Jēzus neviena priekšā neaizvēra durvis

- *Tagad, kad mēs redzam satraucošos pasaules notikumus, kad redzam kā pašlikvidējas daudzas kristīgās draudzes Rietumu pasaulē,*

✓ **Jauniem cilvēkiem, kuri meklē atbildes, īpaši jau pusaudža gados – ir vajadzīgs īpašs veids kā ar viņiem runāt, jārūnā valodā, kādu viņi saprot.**

saprot. Teoloģija un evaņģelizācija tādiem vārdiem, kādus mēs bieži vien lietojam, ar smagiem epitētiem, bibliskiem, grūti saprotamiem terminiem, viņiem nav izprotama un pieņemama. Daudzi termini, piemēram, Svētā Gara izliešana, Kristus upuris un citas lietas, jā, tie nāk no Bībeles, taču jauniešiem, kurš nezina, kas ir Dievs, nezina pat, vai ir Dievs, tas viss neko nenozīmē, nav izprotams, šķiet divains vai pat muļ-

lē, - vai Tezē kopiena un tās izlīguma misija nav īpaši svarīga?

- Es domāju, ka ir! Mēs redzam – ir daudzas valdības un valstis, kurās tagad tiek akcentētas konservatīvas vērtības. Un tās ir ne tikai kristīgi konservatīvas. Iet runa par atvērtību – pret bēgļiem, pret tiem, kas ir izstumti, pret tiem, kas ir citādi, nesapristi... Man tā vienmēr likusies kā viena no evaņģēlija pamatvērtībām – būt atvērtiem tiem, kas meklē palīdzī-

✓ **Ne jau taisnība pasauli darīs labāku, bet mīlestība. Tezē ir viens no piemēriem šobrīd pasaulē, kur cilvēki cenšas to pierādīt un īstenot.**

Bez nosacījuma. Tas ir ļoti skaisti, ka šobrīd kopienā dzīvo arī musulmaņu bēgļi. Viņi brīvi piekopi savas tradīcijas, tic tā, kā ir mācīti no bērnības. Un neviens neliedz viņiem to. Bet viņi nāk un dažreiz ar brāļiem kopā piedalās lūgšanās par mieru pasaulē. Tas ir tik ļoti skaists žests, ka mēs nesākam dalīt viens otru, nesākam spriest, kurš "ticīgais", kurš "neticīgais", kurš ko un kā lūdz... Ne jau taisnība pasauli darīs labāku, bet mīlestība. Tezē ir viens no piemēriem šobrīd pasaulē, kur cilvēki cenšas to pierādīt un īstenot.

Laiki nāk un iet, bet mēs un mūsu ticība paliekam, un mums jāatver savas durvis, neraugoties uz bailēm. Jā, tas vienmēr ir risks, bet tāpēc mums ir mūsu ticība un palāvība uz Dievu. Ir viegli uzticēties, ja riska nav. Bet uzticības būtība jau ir tā, ka jāuzticas jebkurā gadījumā. Mēs varam zaudēt, mēs varam pa savām durvīm ielaist cilvēku, kas nav mums labvēlīgs, cilvēki var mūs nodot, var kļūt mums bīstami un tā tālāk... Bet, ja Dievs mūs dalītu pēc tā, vai mums var uzticēties, tad varbūt izrādītos, ka mēs visi paliktu aiz durvīm, visi...

Ja ir ticība, var sazināties arī bez valodas zināšanām

- *Ko vari pastāstīt par tikšanās organizatorisko pusi? Kādi ir tavi pienākumi?*

Es gan neesmu tas cilvēks, kas visaktīvāk ir iesaistījies, jo ir daudzi jaunieši, kas tiešām darbojas katru dienu. Mēs katrs tiekam izmantoti pēc saviem talantiem un iespējām. Es pati cenšos palīdzēt ar vīzu jautājumiem, dažreiz kārtoju oficiālo saraksti, tulkoju dokumentus.

Es ļoti priecājos, ka ikgadējā tikšanās notiek tieši pie mums,

kuriem to nemaz nevarētu prasīt – no privātiem uzņēmējiem, no valsts iestādēm. Patiešām pārsteidzošs atbalsts! Cilvēki ir atvērti un draudzīgi, cenšas palīdzēt. Vispār jau latviešu organizēšanas spējas

Tezē var satikt dažādus cilvēkus no dažādām valstīm un ar dažādām dzīves pieredzēm. Nedēļas laikā viens otru iepazīstam un sanāk kā tādā maza ģimenē uz nedēļu. Šī ir viena Ilzes atmiņa no tādas reizes.

ir plaši pazīstamas visā pasaulē. Esmu dzirdējusi komplimentus mūsu valstij par koku olimpiāžu, dziesmu svētku un citu lielu pasākumu augsto līmeni. Centīsimies sevi pierādīt arī šoreiz.

- *Kādi ir tālākie un eksotiskākie ciemiņi, ko šogad gaidām Rīgā?*

- Vēl pilns dalībnieku saraksts nav zināms, protams, daudz ciemiņu būs no Krievijas, Ukrainas, Baltkrievijas, vistālākais viesis, par ko man šobrīd ir informācija, būs viena meitene no Dienvidkorejas. Iespējams, ka būs no ASV, no Āfrikas valstīm.

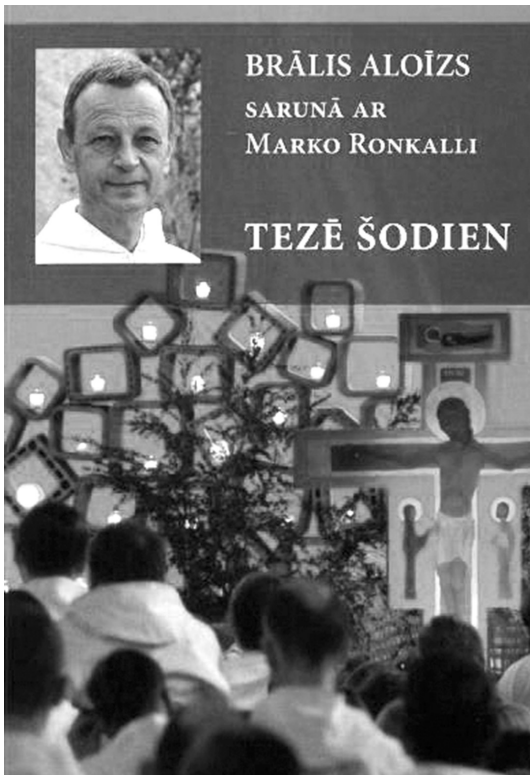
- *Daļa viesu tiks izmitināti pie ģimenēm?*

- Jā, jo vairāk, jo labāk. Pēc iespējas gribam izvairīties no tā, ka cilvēki, kas te atbraukuši, nakšņo

vecākām kundzēm, kuras svešvalodās nerunā, bet komunikācija notiek, viņa pat ir laba! Tas ir brīnums, bet tā ir! Var sazināties arī bez valodas zināšanām. Jaunieši ļoti labi spēj pielāgoties, viņi ātri atrod veidus, kādos komunicēt. Par to nav jāuztraucas! Ja draudzē kāds svārstās un nevar izlemt tieši dēļ iespējamās valodas barjeras – nekādu problēmu nebūs. Ģimenes, kas varētu nodrošināt naktsmitnes, vēl aizvien ir aicinātas pieteikties! Tie, kas gatavojas te ierasties, gan jau arī dažus vārdus latviski būs iemācījušies, var izmantot arī modernos resursus, piemēram, Google tulkotāju... Galvenais ir viesmīlība, ticība un mīlestība. ☺

...lūdzot par mieru pasaulē un mūsu pašu vidū,
gribētos lūgt vispirms par to, lai mums pašiem un
visiem pasaules cilvēkiem būtu “labs prāts” meklēt
un darīt Dieva gribu

Grāmatu apskats meklētājam

TEZĒ ŠODIEN

Brālis Aloīzs

Šīs grāmatas lappusēs lielos vilcienos šķērso-sim brāļa Rožē ieceres posmus un atcerēsimies orientierus, ko viņš piedāvāja vairākām paaudzēm, lai pēc tam runātu par to, kas ir noticis un ik dienas turpina notikt Tezē. Mēģināsim arī noskaidrot, kas ir tā motivācija, kura liek kādam simtam brāļu un daudziem jauniešiem vienoties kopīgā ceļā, kura dažas pamatlinijas norādītas nodaļu virsrakstos: pasteidzināt izlīgumu; sek-mēt dalīšanos saņemtajās dāvanās; dalīties ticī-bā ar jauniešiem; likt dzimt jaunām solidaritā-tes formām; atklāt lūgšanas un kopienas dzīves skaistumu.

Mikstie vāki, 205 lpp.
Izdevniecība: Kala Raksti, 2016.
CENA: EUR 5,70

ES SKAITĪJU UN
NONĀCU PIE VIENA

Imants Ziedonis

Pirms 20 gadiem klajā nāca Imanta Ziedo-ņa dzejoļu krājums „Es skaitīju un nonācu pie Viena”, kas bija ļoti dziļš un personisks vēstījums par cilvēka ceļu pie Dieva. Krājums ātri kļuva par bibliogrāfisku retumu.

Pārliecībā, ka Ziedoņa domas tajā ir ļoti ak-tuālas un svarīgas mūsu laikam, fonds „Vieglī” tagad izdod šo krājumu jaunā versijā, kurā Zie-doņa dzeju papildina arī komentāri.

Krājums papildināts ar dzejnieka Jāņa Rok-peļņa un mācītāja Induļa Paiča ievadvārdiem, kā arī mācītāja Jura Rubeņa sprediķi Imanta Zie-doņa bērēs, kas grāmatā iekļauts pēcvara vietā.

Dzejoļu sakārtojums grāmatā palicis nemi-nīts – to savulaik veidojis pats dzejnieks, atlasot darbus no vairākiem dzejas krājumiem un pie-vienojot arī lūgšanas.

Krājums vēsta par Dieva apzināšanos, par tā vietu un nozīmi cilvēka dzīvē, par dzīves un da-bas norišu saiknēm un saskari ar dievišķo.

Cietie vāki, 127 lpp.
Imanta Ziedoņa fonds Vieglī, 2016.
CENA: EUR 9,80

LELB BAZNĪCAS
GADAGRĀMATA 2017

“Es jums došu jaunu sirdi un jaunu garu”
(Ech 36:26)

Jaunais Dieva žēlastības 2017. gads nāk pie mums ar lielu atceri, ar to patiesi jauno, kas sākās pirms piecsimt gadiem un kas tika izteikts ar vēl se-nākiem vārdiem, ko rakstījis apustulis Pāvils: “No ticības uz ticību, kā ir rakstīts: taisnais no ticības dzīvos.” (Rm 1:17) Mārtiņš Luters no Dieva Vārda notrausa tradīcijas, kārtības putekļus, un tas iemir-dzējās jaunā spēkā, dzīvībā un žēlastībā. Radās jauns Baznīcas spēks, kas pamatojās Vārdā, ko devis pats Dievs. Pasaulei tas bija jauns, liekas, līdz tam ne-dzirdēts. Varbūt nesaklausīts, neizlasīts, neizlūgts?

Cik jauni un stipri mēs esam, vai arī gluži otrādi – to rāda aizgājušais laiks, tie augļi un nezāles, kas ir ienākušies mūsu lūgšanu, kalpošanas un darbo-šanās rezultātā. Cik daudz ir viena un cik daudz ir otra, to, ielūkojoties šajā “Baznīcas gadagrāmatā”, tu, mīļo lasītāj, apjautīsi...

Mikstie vāki ar atlokiem, 318 lpp.
Izdevniecība: IHTIS, 2016. CENA: EUR 6,30

Miers virs zemes

Reiz tālā, tālā zemē notika brīnums.

Atvērās debesis, un eņģeļu pulki, priedzējoties par Pestītāja piedzim-šanu, slavēja Dievu un sauca: “Miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts!”

Piedzima bērns, kura atnākšanu bija paredzējuši un sludināja pra-vieši jau pirms daudziem gadu simtiem. Bērns, kura piedzimšanu gai-dīja izmisušas, apspiestas, gaismu un gara brīvību slāpstošas dvēseles.

Viņš, kā mēs zinām, piedzima ne ātrišķīgā greznībā, bet gan vien-kāršos un skarbos apstākļos. Ne mīkstā gultā, mediķu aprūpē un uz-raudzībā, bet kādā alā, kur parasti sliktos laika apstākļos gani sadzina lopus. Silē, ko izmantoja lopu dzirdināšanai.

Par viņa piedzimšanu neuzzināja tie, kas pārstāvēja šīs pasaules varu. Ne valdniekiem, ne priesteriem šī ziņa netika izpausta. Vien ganiem, vienkāršiem, rupjiem un skarbiem ļaudīm, tiem, ko tā laika sabiedrība bija ierindojusi pašā viszemākajā slānī – tikai viņiem bija dāvāts gods redzēt šo brīnumu. Tieši viņi bija tie, kas redzēja debesis atvērtas, tieši gani pirmie saņēma vēsti, ka Mesija ir nācis pie mums, pirmie, kas redzēja jaundzimušo, un pirmie, kas šo Labo Vēsti paslu-dināja citiem ļaudīm.

“... kad nu eņģeļi no tiem bija aizgājuši uz debesīm, tad gani ru-nāja savā starpā: “Ejam tad nu uz Bētlemi raudzīt, kas noticis, ko Tas Kungs mums līcis paziņot.” Un tie steigdamies nāca un atrada gan Mariju, gan Jāzepu un bērniņu, silē gulošu. Bet, to redzējuši, tie izpau-da to, kas tiem bija sacīts par šo bērnu. Un visi, kas to dzirdēja, izbrīnījās par vārdiem, ko gani tiem bija sacījuši.” /Lūk. 2:15-18/

“Miers virs zemes, un cilvēkiem labs prāts!” – tā skanēja ievads La-bajai Vēstij, kas Ziemassvētku naktī skanēja no eņģeļu mutēm.

Vai arī, kā dažās Bībeles tulkojumu versijās lasām: “Miers virs ze-mes labas gribas cilvēkiem!”

Ko nozīmē šis vēlējums? Kas vajadzīgs, lai miers patiešām būtu virs zemes?

Sāksim kaut vai ar visvienkāršāko piemēru, – ar ģimeni. Mēs labi zinām, ka miers un saskaņa valda tad, ja ģimenes locekļi nestrīdas, ja viņi rīkojas vienprātīgi un saskaņā. Tiklīdz vienprātība zūd, miers bei-dzas. Sākas strīdi, ķildas jeb tas, ko saucam par nesaskaņām. Saskaņas vairs nav, tās vietā nāk ne-saskaņa.

Kāpēc? Vai tad nevar pastāvēt saskaņa starp dažādiem viedokļiem? Ar veselo saprātu it kā taču apjēdzam, ka viedokļu dažādība veicina attīstību, jaunu ideju rašanos. Bet tā vietā bieži redzam ķildas un ne-mieru.

Kultūru atšķirībām vajadzētu bagātināt visas pasaules kultūras mantojumu. Uzskatu atšķirībām vajadzētu kļūt par ceļu uz patiesību. Taču tā vietā bieži nāk dažādas fobijas, nacisms, rasisms, neiecietība, citādi domājošo vajāšanas.

Reliģiju un konfesiju atšķirībām vajadzētu radīt tiekšanos pēc kopī-gām patiesībām. Tā vietā vēsture mums rāda gadsimtiem ilgu naidu un pat asinsizliešanu ticības vārdā.

Kāpēc nav miera cilvēku vidū? Kāpēc nemitīgi vienam otru jātiesā, jādala labajos un sliktajos, pareizi un nepareizi domājošajos, “pareizi” un “nepareizi” ticīgajos?

Varbūt tāpēc, ka pietrūkst šī “labā prāta” vai labās gribas, par ko dziedāja eņģeļi pirms diviem tūkstošiem gadu?

Kas gan ir labā griba? Vai gan ne mūsu prāts un mūsu griba rīkoties saskaņā ar Dieva plānu, paļauties uz viņa prātu un saprast, ka “Dievs neuzlūko cilvēka vaigu”? / Rom. 2:11/

Jā, Dievs neuzlūko ne cilvēka vaigu, ne viņa sabiedrisko stāvokli, ne viņa spriedelējumus par to, kas ir labs un ļauns, pareizs un nepareizs. Viņam ir vienaldzīgs mantiskais un sabiedriskais stāvoklis, pasauli-gā vara, pašu izdomāti un piešķirti tituli. Tas viss ir pišķi un niecība. Tāpēc debesis atvērās ne augstdzimušajiem, bet nabaga ganiem! Kur tagad ir imperatori, augstie priesteri, karavadoņi un politiķi? Kur va-renās civilizācijas, cietokšņi, pilsētas, tempļi un pieminekļi? Kur tais-nības un patiesības, par kurām cīnījušies un miruši tūkstošiem ļaužu? Tas viss paiet un pagaist kā dūmi, kā ātri zūdošs mirklis. Paliek vien mūžīgais un nemainīgais Dievs, visa Radītājs. Un tikai viena viņa ra-dīta lieta ir pastāvoša mūžīgi – tā ir dvēsele.

Dievs ielūkojas cilvēku dvēselēs. Nēkam citam nav nozīmes.

Ja mēs patiesi ticam Dievam, ja mūsu dvēselēs iemājo “labs prāts”, tad mēs nevis tiesājam citus, bet gan cenšamies meklēt uz izprast Die-va plānu un viņa gribu, un saskaņā ar to arī rīkoties. Tad pret mums arī Dievs ir labvēlīgs, un Dieva miers nolaižas pār mums.

Ja “labā prāta” vai Dieva prāta vietā liekam pašu izdomātas vērtības, tad miers nenāk pār mums, un tā vietā ir posts, ķildas, naidi un karš.

Tāpēc, lūdzot par mieru pasaulē un mūsu pašu vidū, gribētos lūgt vispirms par to, lai mums pašiem un visiem pasaules cilvēkiem būtu “labs prāts” meklēt un darīt Dieva gribu, meklēt neiznīcīgas un mū-žīgas vērtības. Jo “tiem, kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā un to, kas neiznīkst, Viņš dos mūžīgu dzīvī-bu.” /Rom. 2:7/

Guntis

Kaut laukos situācija ir grūta, cilvēku kļūst mazāk, tomēr iepriecinoši, ka gan Sātos, gan Zemītē dievkalpojumus apmeklē arī daudz gados jaunu cilvēku

Skatos nākotnē pozitīvi

Ar Vilni Auziņu
sarunājās
Guntis Zariņš

Neliela saruna ar evaņģēlistu, mācītāja palīgu Sātu un Zemītes draudzēs Vilni Auziņu

Vilnis jau kopš dzimšanas ir mūsu novadnieks. Viņa dzimtā puse ir Zante, kur viņa vecāki strādāja par skolotājiem Zantes vidusskolā, bet Degolē viņa vectēvam piederējuši īpašumi un ferma. Pēc izglītības Vilnis ir dārznieks – agronoms, beidzis Bulduru Dārzkopības tehnikumu. Nodarbojies ar zemkopību, 15 gadus bijis mežsargs, bet tagad apguvis darba aizsardzības inženiera specialitāti.

Tukuma draudzes dievkalpojumus Vilnis sācis apmeklēt 2000. gadā, bet jau 2001. gadā mācītājs Jānis Saulīte viņu aicinājis iesvētīties un kļūt par pilntiesīgu draudzes locekli. Pēc iesvētībām 2001. gadā Vilnis iestājies Latvijas Kristīgajā akadēmijā, 2006. gadā pabeidza šo mācību iestādi un pēc neliela pārtraukuma 2011. sāka studēt Luterā akadēmijā, kuru sekmīgi pabeidza 2015. gadā.

Tā paša gada 30. augustā Vilnis Auziņš tika ievests evaņģēlista amatā, un kopš tā laika kalpo gan Sātu, gan Zemītes draudzēs.

- Kādi ir Tavi amata pienākumi šodien? Pats esmu klausījies Tavu sprediķi Sātu baznīcā. Vai esi kļuvis par mācītāju?

- Pagaidām vēl kalpoju kā evaņģēlists, tomēr faktiski esmu mācītāja pienākumu izpildītājs. Vienīgās lietas, ko es nedrīkstu, ir laulāt, iesvētīt, konsekret Svēto Vakarēdienu un sniegt absolūciju jeb grēku atlaišanu ar roku uzlikšanu. Konsekrešanu jeb Vakarēdiena oblatu un vīna konsek-

rēšanu veic mācītājs Mārcis Zeiferts un mācītājs emeritus Edvīns Vilks. Pašu Vakarēdiena liturģiju es drīkstu vadīt, un to arī daru.

- Vai plāno kļūt par pilntiesīgu mācītāju?

Protams, tas ir mans mērķis! Taču tas ir sasniedzams pamazām. Vēl priekšā ordinācijas process un eksāmeni.

Studijas nebija vieglas, bet man tās šķita ļoti interesantas. Bija daudz jāsaka, jāapgūst arī grieķu un senebreju valodu pamati. Taču man to ir izdevies paveikt. Kā man teica mācītājs Kaspars Kovaļovs, gluži kā Niedru jūrai ar sausām kājām esmu tam visam cauri izgājis... Es ticu, ka arī turpmāk man izdosies. Turklāt lauku draudzēs cilvēki ir jauki, atvērti, pretimnākoši, ar viņiem viegli un patīkami komunicēt un strādāt.

- Kā nonāci Sātos? Tava kalpošana taču sākas Tukumā...

- Tāds droši vien bija Dieva plāns, pašam man tādu ieceru nebija... Jau agrāk biju pazīstams ar Sātu un Zemītes draudžu mācītāju Edvīnu Vilku un viņa kundzi Ilzi Rupenheiti, ļoti jauki, brīnišķīgi cilvēki, piedalījies viņu rīkotajos pasākumos, Bībeles stundās. Sākumā pat prātā nebija nācis, ka varētu kalpot kā mācītāja palīgs. Taču, kad pirms gada Jaunsātos notika Alfa kurss vietējiem cilvēkiem, kur piedalījies arī es, un tad mācītājs man teica, ka viņš pēc kāda laika gatavojas iet pensijā (emeritus), un uzrunāja mani kā savu iespējamo palīgu, kas nākotnē varbūt varētu pārņemt viņa pienākumus. Viņa kundze Ilze Rupenheite vēl aizvien kalpo draudzē kā evaņģēliste, ir ļoti zinoša, un man ir patiešām liels prieks par to, ka varu tik daudz mācīties no viņiem abiem.

- Vai ir cerība, ka mazās lauku

draudzes pastāvēs?

- Kaut laukos situācija ir grūta, cilvēku kļūst mazāk, tomēr iepriecinoši, ka gan Sātos, gan Zemītē dievkalpojumus apmeklē arī daudz gados jaunu cilvēku. Zemītē jauniešu skaits ir mazāks nekā Sātu draudzē. Pašlaik Zemītes kultūras nama telpās vienu reizi nedēļā notiek Alfa kurss, kurā visi, kas vēlas, var piedalīties un kopīgi iepazīties ar kristīgās dzīves pamatiem. Liels prieks par Zemītes pašvaldības vadītājas, kultūras dzīves organizētājas un pagasta bibliotekāres laipno atbalstu šo nodarbību veidošanā. Daži no Alfa kursa dalībniekiem jau nāk uz dievkalpojumiem, un mums par to ir prieks, uzreiz viņus nemaz nespiežam stāties draudzē. Tam jānāk pamazām, lai cilvēki paši saprot, vai Dieva Vārds viņus uzrunā, vai nē. Savukārt Sātos vairāk nāk jaunās ģimenes ar bērniņiem – tāpēc es skatos nākotnē pozitīvi. Baznīcas tukšas nepalik!

- Vai draudžu dzīve ir aktīva?

Es strādāju vien gadu – un tagad tikai sāku pamazām saprast, kas draudzei vajadzīgs, ko tā vēlas. Jāpadomā par Bībeles stundām, biežāku kopā sanākšanu, sadraudzības kopšanu. Tādējādi mācāmie labāk viens otru saprast un atbalstīt grūtos brīžos un dzīves pārbaudījumos. Svarīgi ir turpināt to iesākto kalpošanas darbu, ko ļoti labā gultnē ir ievadijis iepriekšējais mācītājs Edvīns Vilks ar Ilzītes kundzi, kā viņu mīļvārdiņā sauc draudzes locekļi. Jāsaka, draudzes dzīve ir visai aktīva. Mums Sātos ir bijušas vairākas talkas – gan malkas gatavošanā, gan lapu grābšanā, gan baznīcas sakopšanā. Bijuši arī citi kopīgi pasākumi, piemēram, dārza svētki jūlija pirmajā svētdienā,

kas Sātos jau kļuvuši par tradīciju, gan izbraukums uz rododendru dārzu Babītē. Nākamajā gadā varbūt sarīkosim vēl kādu kopīgu ekskursiju. Ārpus dievkalpojumiem regulāri notiek svētbriži Ķīšu pansionātā. Visi šie kopīgie pasākumi ļoti saliedē draudzi.

- Kādi ir Sātu draudzes nākotnes plāni attiecībā uz savas baznīcas atjaunošanu?

- Esam atjaunojuši jumta segumu. Šajā gadā ir pilnībā restaurēta altārglezna un tās rāmis, daļēji restaurētas ērģeles. Tagad mums ir projekts iekšlogu izgatavošanai – krājam naudu un lūdzam par to, un pamazām kaut kas jau ir sakrājies. Aukstā laikā ir lieli siltuma zudumi un baznīca ir jākurina vismaz trīs dienas iepriekš, lai koristiem un klausītājiem, kā arī dievkalpojuma apmeklētājiem ir cik necik omulīgi. Kopējā summa iekšlogu izgatavošanai sastāda ap 6000 eiro. Tā nebūs restaurācija, bet pilnīgi jaunu iekšlogu izgatavošana un ielikšana. Caur vecajiem logiem aiziet ļoti

daudz siltuma. Arī par ārdurvīm jādomā, lai tiktu galā ar siltuma zudumiem.

Ir daudz darba pie apsaimniekošanas, teritorija mums ir diezgan liela, bet pagaidām tikām galā, daudz mums palīdz brīvprātīgie, gan pie lapu grābšanas, gan zāles pļaušanas, gan malkas gatavošanas. Pagājušajā gadā Jaunsātu pagasts mums uzdevināja lielu kravu malkas, par ko esam viņiem ļoti pateicīgi. Iespēju robežās dāvina arī citi draudzes locekļi. Paldies Dievam, ir cilvēki, kas rūpējas par draudzi un mūsu dievnamu!

Mēs kā draudze paturam savās aizlūgšanās visus tos labos un gaišos cilvēkus, kuriem mūsu baznīca nav vienaldzīga! Klusuma auglis ir lūgšana. Lūgšanas auglis ir ticība. Ticības auglis ir mīlestība. Mīlestības auglis ir kalpošana. Kalpošanas auglis ir miers. Lai mums visiem pietiek šo augļu!

Ziemassvētku gaidās

Katra mēneša trešajā sestdienā mūsu draudzes Svētdienas skolas vadītāja Inga kopā ar bērniem tiekas jauniešu vakaros, kas jau kļuvuši par tradīciju. Šo pasākumu laikā notiek gan attīstošas rotaļas, gan spēles, un neizpaliek arī lūgšana, slavēšana un iepazīšanās ar Dieva vārdu.

Lai tikšanās kļūtu bērniem pievilcīgākas, viņiem atļauts kopā ar skolotāju turpat draudzes namā arī pārnakšņot. Bet no rīta visi kopā gatavo brokastis un pārrunā iepriekšējā vakarā piedzīvoto.

Arī sestdienā pirms ceturtais Adventes bija ikmēneša tikšanās. Šoreiz, dalībnieku bija mazāk, nekā parasti, taču, kā vienprātīgi apgalvoja Patrīcija, Ance, Ieva, Amanda, Samanta un Elza, pasākums ir bijis interesants un aizraujošs. Īpaši

tāpēc, ka audzinātāja piekritusi bērnu lūgumam, un ļāvuši vienkārši kopā atpūsties, neuzdodot nekādus uzdevumus.

Tiekoties draudzīgā pulciņā pie klāta brokastu galda, bērni labprāt dalījās savās Ziemassvētku izjūtās un novēlējumos:

Patrīcija:

- Man Ziemassvētki ir laiks, ko pavadu kopā ar ģimeni. Mēs visi kopā svinam Kristus piedzimšanu. No rīta mēs visi ejam uz baznīcu. Un tad mums ir tāda tradīcija, - katru gadu es, mans brālis un māsiņas rīkojam mājās tādu kā svētku koncertu. Viens no jaukākajiem brīžiem ir tad, kad mēs visi kopā sēžam pie lielā svētku galda un esam draudzīgi un mīļi viens pret otru.

Sagaidot svētkus, novēlu visiem iepazīt Jēzu, jo viņš ir vie-

nīgais, kas var mūs pasargāt no visa sliktā, kas ir pasaulē, viņš ir vienīgais draugs, kurš mūs nekad nepametīs. Mēs jebkurā laikā varam viņu lūgt, un viņš vienmēr mūs uzklausa!

Amanda:

- Visjaukākais šajos svētkos, - ir būt priecīgiem un pavadīt laiku kopā ar ģimeni. Cepam piparkūkas, skatāmies Ziemassvētku filmas, apmeklējam svētku pasākumus, koncertus, baznīcu.

Ance:

- Ziemassvētkus nesvinu dēļ dāvanām vai kaut kādām citām lietām, bet gan kā Kristus dzimšanu. Tas ir laiks, kad varu būt kopā ar ģimeni. Mums ir skaista eglīte, cepam piparkūkas, kas tik jauki smaržo. Ziemassvētku vakarā ejam uz baznīcu, bet mājās ejot cauri pilsētai,

apskatām skaistās dekorācijas. Tas ir vakars, kad visa ģimene vienkārši draudzīgi runājamies, nerisinām nekādas problēmas, atskatāmies uz aizvadīto gadu. Novēlu visiem gaišus svētkus!

Ieva:

- Man Ziemassvētki ir nevis dāvanu gaidīšana, bet Jēzus Kristus dzimšanas gaidīšana. Man ļoti patīk, kad esam visi kopā ģimenē, ejam uz koncertiem, baznīcu.

Katram mums ir jāiepazīst Jēzus, jo viņš ģimenēs nes draudzību un satiecību, - to arī vēlos visiem novēlēt šajos svētkos!

Samanta:

- Ziemassvētki ir Kristus piedzimšanas svētki. Dāvanas nav pats galvenais! Novēlu visiem atrast sirdi Jēzū!

Ziemassvētki ir brīnumu laiks. Bet, lai piedzīvotu brīnumu, tas jāsagaida ar atvērtu sirdi.

Sveiks, mazais draugs!

Jau atkal malu malās mirdz svecītes, skan Ziemassvētku dziesmas, jo gada skaistākie svētki – Kristus piedzimšanas svētki ir klāt! Šajā brīdī visa pasaule saņem gaismas dāvanu no sava Radītāja.

Pat dienas kļūst garākas un gaišākas, un saulīte aizvien biežāk pavaras uz mums cauri mākoņiem.

Ziemassvētki ir brīnumu laiks. Bet, lai piedzīvotu brīnumu, tas jāsagaida ar atvērtu sirdi.

Ir jāaizmirst visi strīdi un tās sliktās lietas, kas varbūt šogad piedzīvotas, jādomā tikai par jauko un priecīgo, kas ar mums noticis, jāaizmirst un jāpiedod visas pārēstības, un jālūdz piedošana, ja

kādam esam nodarījuši pāri mēs pašī. Tu redzēsi – ja to visu izdarīsi, tad Ziemassvētku naktī, raugoties mirdzošā eglītē un zvaigžņotajās debesīs, klausoties dziesmas “Klusa nakts” skaņās, Tu pēkšņi

sajutīsi sirdi ieplūstam lielu siltumu un gaišu prieku. Tas nozīmē, ka esi saņēmis savu Ziemassvētku dāvanu no mūsu Pestītāja, dāvanu, par kuru nav šajā pasaulē lielākas un vērtīgākas – mīlestību.

Reksītis

Reiz kādā pilsētā dzīvoja zēns vārdā Ivo un Reksītis – viņa sunītis.

Reksīti zēnam dzimšanas dienā uzdāvināja tētis. Ivo bija ļoti, ļoti laimīgs – viņš jau sen bija sapņojis par sunīti, un nu sapnis bija piepildījies.

Reksītis bija mazs, kustīgs un mīlīgs. Viņam bija apaļš purniņš, strupas ausiņas, īsas, bet nīpras kājeles un apaļa, sprogaina galviņa, pilna nerātņību. Jā, Reksītis bija liels blēņdaris! Viņš grauza Ivo kurpes, čības un skolas grāmatas, čurāja uz lielā paklāja, nogāza un saplēsa dārgo kristāla vāzi, zaga ēdienu un darīja daudz, daudz citu blēņu. Tāpēc Ivo prieki par jauno draudziņu bieži vien pārvērtās dūsmās, un sunītis tajās reizēs, kad bija sastrādājis īpaši lielus nedarbus, dabūja arī kārtīgu pērienu. Tomēr Reksītis ļoti mīlēja savu saimnieku. Īpaši viņam patika pastaigas ar zēnu – katru vakaru viņi gāja uz mežu, kur Reksītim bija ļauts izskraidīties un izpriecāties pēc sirds patikas.

Tā gāja laiks, paaugās Reksītis, paaugās Ivo, un drīz jau atkal zēns svinēja dzimšanas dienu. Šoreiz vecāki viņam uzdāvināja dārgu telefonu. Ar to varēja gan skatīties filmas, gan klausīties mūziku, gan spēlēt visādas spēles. Ivo bija tik ļoti pārņemts ar jauno dāvanu, ka par Reksīti un viņu pastaigām gandrīz pavisam aizmirsta. Tikai palaida viņu vienu pašu ārā paskraidīt, un atkal pievērsās savam telefonam.

Sākās skolas brīvlaiks, un tad bija klāt arī Ziemassvētki ar brīnišķīgi izgreznotu eglīti, skujas, sveciņas, piparkūku un pīrāgu smaržu.

Kad līdz svētku vakaram bija palikušas vēl tikai dažas stundas, Ivo ienāca prātā doma, ka varētu sarūpēt mammai un tētim nelielu pārsteigumu – kamēr vecāki devās uz veikalu, lai nopirktu pēdējos produktus svētku vakariņām, Ivo pasauca Reksīti, iebāza kabatā savu jauno telefonu un devās uz mežu. Viņš bija nolēmis salauzt skaistus, kuplus egļu zarus un ielikt visās vāzēs, lai svētkos māja būtu skaisti izdekorēta. Kaut sāka jau krēslot, zēns nosprieda, ka pagūs visu izdarīt pietiekami ātri, lai līdz tumsai atgrieztos. “Galu galā man telefonā ir arī lukturītis, ar ko izgaismot ceļu, ja paliek pārāk tumšs,” viņš nodomāja.

Ivo gribēja īpaši skaistus egļu zarus, tādus ar visiem čiekuriem, bet nevarēja un nevarēja atrast, tā-

pēc viņi devās aizvien dziļāk mežā iekšā, pa šaurām, tikko samanamām taciņām, līdz bija aizgājuši pavisam tālu. Sāka jau satumst, kad Ivo beidzot atrada vēja izgāztu eglī, kuras galotnē bija ļoti skaisti zari ar čiekuriem. Viņš salauza veselu klēpi un jau grasījās doties atceļā, kad Reksītis, priecīgi skraidīdams un lēkādams, uzgrūdās Ivo. Zēns, cenšoties neuzkāpt sunītim, zaudēja līdzsvaru, paslīdēja un nokrita, sāpīgi sasitot kāju pret kādu celmu.

Kritiena brīdī no kabatas, kurā atradās telefons, atskanēja nepatīkams trokšnis. Ivo nobālēja, nosvieda zemē egļu zarus un

piekusa mazās kājiņas, un viņš apsēdās sniegā, žēli smilkstēdams. Sāpēja vietas, kur bija trāpījuši siksna sitieni, bet vēl vairāk sāpēja viņa mazā suņa sirsniņa. Reksītis nesaprata, kāpēc viņa vismīļākais cilvēks viņam pēkšņi uzbruka un tik sāpīgi nodarīja pāri. Viņš taču gribēja tikai paspēlēties! Reksītis sēdēja un skuma, līdz palika pavisam, pavisam tumšs. Tad sunītis apskatījās apkārt un saprata, ka vairs neatceras, no kuras puses viņš atskrējis. Sniga sniegs, aplājot taciņas, sūnas, pēdas un smaržas. Nu arī viņa suņa deguns vairs nespēja līdzēt, lai atrastu ceļu uz mājām.

bāza roku kabatā...

- Ak nē! - zēns iesaucās, redzot, ka viņa dārgums ir pilnīgi saplīsis un pagalam.

- Tu, stulbais suns! - viņš dūsmās iekliedzās, pakēra suniņa pavadiņu un no visa spēka iesita Reksītim, kurš, nekā slihta nenojauzdams, turpat vien tuvumā bija.

Reksītis sāpēs un bailēs iekaucās, un tad, saņēmis vēl vienu spēcīgu siksna cirtieni, metās projām.

- Lasies prom un nenāc vairs atpakaļ! - kliedza Ivo. Tad apsēdās turpat uz celma un sāka raudāt. Tētis bija teicis, ka par telefonu būs jāmaksā līdz pat nākamajiem Ziemassvētkiem, bet bija pagājušas tikai dažas dienas, un tas jau bija pagalam...

Reksītis skrēja un skrēja, līdz

rākas dienas. “Bet tagad ir ziema, un es līdz rītam jau varbūt būšu nosalis,” Ivo iedomājās un atkal sāka raudāt.

- Kāpēc tu raudi? - pēkšņi turpat līdzās ierunājās klusa, laipna balss.

Ivo pārsteigts pacēla galvu. Kāds cilvēks bija apstājies turpat, pāris soļu attālumā. Tērpiens garā, gaišā mētelī ar kapuci – tas bija viss, ko tumšā bija iespējams saskatīt. No kurienes gan viņš bija tik negaidot uzradies šeit, meža biezoknī? Dīvaini, bet Ivo nemaz nenobijās, jo no svešinieka dvesa miers un labestība.

- Es esmu apmaldījies, - Ivo elsodams teica un noslaucīja asaras. - Un mans sunītis arī ir pazudis.

- Kā tas gadījās? - cilvēks vaicāja.

Un Ivo izstāstīja viņam visu. Kaut vecāki bija mācījuši, ka svešiem nevar uzticēties, taču Ivo dziļi savā bērna sirdī juta, ka no šī cilvēka nav jābaidās.

- Tu sīti savu sunīti, jo pats biji neveikls un saplēsi kaut ko, kas tāpat agri vai vēl saplīstu? - no svešinieka mutes tas neskanēja bargi vai apsūdzīgi, bet drīzāk mazliet skumji.

- Jā! - tagad Ivo izjuta tādu žēlumu un kaunu par savu rīcību, ka asaras atkal sāka plūst pār vaigiem. Viņš beidzot tā pa istam saprata, cik ļauni bija rīkojies.

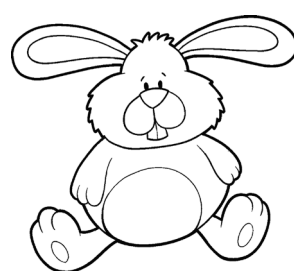
- Tos, kurus mēs mīlam, mums jāpieņem tādus, kādi viņi ir, - teica svešinieks. - Tavs sunītis tevi mīl, viņam uz šīs pasaules neviena cita nav, tu esi viņa vienīgais draugs, un viņš tevi mīl pat tad, ja tu pret viņu slikti izturies. Tā ir īsta, nesavtīga mīlestība. Tas ir kas daudz vairāk par sagrautu kurpi, saplēstu telefonu vai jebkuru citu mantu, kas saplīst vai sabojājas, vai apnīk.

- Ko lai es tagad daru? - Ivo elsoja, iedomājoties savu Reksīti, kurš tagad ir kaut kur tumšajā mežā, ziemas naktī. Viens pats, nobijies un izmisis. Ivo vairs nedomāja par sevi vai telefonu, bet tikai par savu mazo draudziņu, pret kuru bija tik nežēlīgi izturējies.

- Paļaujies uz mani, un viss būs labi, - teica svešinieks. Viņš spēra soli tuvāk un uzlika rokas zēnam uz galvas. Ivo sajuta, ka viņu pārņem neparasts miers un sirdi ielīst siltums.

- Seko zvaigznei, - viņš vēl dzirdēja naktī izgaistošus vārdus, un tad svešinieks bija pazudis.

Reksītis sēdēja viens pats sniegā un tumsā. Viņš smilkstēja, trī-

Truša Tobija mazie stāstiņi

cēdams no bailēm un aukstuma, un bija pilnīgi izmisis. Bet tad viņš drīzāk sajuta nevis ieraudzīja kādu būtni. Tā šķita gaiša un patīkama, iedvesa mieru un palāvēību. Reksītis sāka uzmanīgi vērot, saspīcējis mazās ausiņas.

Nepazīstamajam bija cilvēka stāvs, taču suniņa smalkās maņas sajuta kaut ko neparastu, līdz šim neredzētu, neizjustu. Svešinieks uzrunāja viņu, taču tie nebija cilvēku valodā izteikti vārdi, bet drīzāk tādi kā tēli. Tie rādīja viņam Ivo, kurš meža biezoknī sauca savu Reksīti, tie lika viņam saprast, ka jāiet un jāseko svešiniekam. Un sunītis palāvēīgi sekoja. Viņš juta, ka tiek vests pareizā virzienā, pie sava mīļā saimnieka. Un pat nebrīnījās, ka tas, kurš viņu veda, neatstāja aiz sevis ne smaržas, ne pēdas, kā to parasti dara dzīvnieki vai cilvēki.

Tā bija patiešām brīnišķīga satikšanās šai baltajā Ziemassvētku vakarā, piesnigušajā mežā, mēness gaismas mirdzumā. Reksītis savu saimnieku pamanīja jau pa gabalu un skrēja tik ātri, cik vien mazās kājeles spēja viņu nest. Bet Ivo paņēma uz rokām savu mazo, nosalušo draudziņu un pieklāja sev cieši, cieši klāt, lai sasildītu. Un tad viņi kopā devās atpakaļceļā, tik laimīgi, cik vien laimīgi kopā var būt divi vislabākie draugi, kas piedevuši viens otram.

Kad Reksītis, raugoties pāri Ivo plecam, liksmi ierējās un sāka luncināt asti, Ivo apstājās un paurdzījās atpakaļ. Viņš neko nespēja saskatīt, taču līdz pat meža malai zēnu nepameta sajūta, ka viņus klusi pavada kāda gaiša, mīļa būtne.

Bet pāri egļu galotnēm naksnīgajās debesīs mirdzēja spoža zvaigzne, rādot viņiem ceļu atpakaļ uz mājām.

Jubilejas gadā uzsākta ziedojumu vākšana baznīcas atjaunošanai

Nākamgad mūsu baznīca un draudze svinēs 450 gadu jubileju, pateicībā pieminot iepriekšējo paaudžu atstāto mantojumu un izlūdzoties Dieva svētību turpmākajā. Zīmīgo jubileju draudze sagaidīs luterāņu baznīcai nozīmīgā gadskārtā, kad būs pagājuši 500 gadi kopš Reformācijas. Zināms, ka Reformācija Tukumu sasniedza salīdzinoši agri, jo Tukuma pils un miests Livonijas ordeņa valstī atradās pie svarīga satiksmes ceļa, kas veda no Rīgas cauri Tukumam līdz pat Kēnigsbergai un Dancigai. Pirmais evaņģēliskais sludinātājs Tukumā zināms vismaz kopš 1530. gada.

Lai pienācīgā stāvoklī saglabātu mūsu dievnama ēku, kas pamatoti uzskatāma par senāko mūra celtni pilsētā, ir nepieciešams veikt virkni renovācijas un restaurācijas darbu.

Līdz šim daudz paveikts tieši tehniskās dokumentācijas sagatavošanā, ir veikta baznīcas arhitektoniski mākslinieciskā izpēte, izstrādāta baznīcas atjaunošanas koncepcija un vizuāli tehniskā apsekošana, kā arī veikti topogrāfiskie uzmērījumi. Bez tam ir veikts detalizēts rekonstrukciju darbiem nepieciešamo izmaksu aprēķins. Lai atjaunotu jumta segumu, veiktu hidroizolācijas pasākumus pamatiem, atjaunotu drenāžu sistēmu, atjaunotu grīdas segumu un atjaunotu torņa telpu, kā arī veiktu vēl citus darbus, kopumā nepieciešami aptuveni 300 000 EUR.

Nepieciešamos līdzekļus draudze cer piesaistīt ar ES finansējumu un dažādiem ziedojumiem – šim nolūkam 2012. gadā dibināts Baznīcas atjaunošanas fonds.

Baznīcā kopš 2016. gada regulāri notiek labdarības koncerti ar mērķi piesaistīt ziedojumus atjaunošanas iecerēm.

Sagaidot jubilejas gadu, draudze iecerējusi atjaunot pulksteņa

Lai nodrošinātu gada laikā ienākušo ziedojumu (upuru) naudas uzglabāšanu, pēc valdības rīkojuma draudze 1837. gadā iegādājusies pie grīdas pieskrūvējamu naudas kasti (Bodenkollekte), kas no visām pusēm bija apkalta ar dzelzi... Lāde bija slēdzama ar trim atslēgām. 1841. gadā tā bija ar dzelzi piestiprināta baznīcā pie sienas, tai bija viena caurslēdzamā un divas priekškaramās atslēgas. Šī lāde bija domāta tikai ziedojumu (upuru) naudas uzglabāšanai. Tagad, pateicoties Aināram Birkmanim, lāde ir restaurēta un atkal pilda savas funkcijas.

darbības mehānismu, kā arī torņa smailes un ciparnīcu apgaismojumu. Šo darbu realizācijai nepieciešami 8000 EUR.

Iesākoties jaunajam baznīcas gadam, Tukuma luterāņu baznīcā iesākta ziedojumu vākšana ar mērķi atjaunot dievnamu. Zie-

dojumu piesaistei Tukuma evaņģēliski luteriskās baznīcas torņa telpā izvietota senā ziedojumu kaste ar aicinājumu ziedot atjaunošanas darbiem. Draudze izsaka pateicību Aināram Birkmanim par senās ziedojumu lādes restaurāciju!

2017. gada 28. februāris - Tukuma baznīcas un draudzes 450 gadu jubileja

Mūsu pilsētas vēsture ir sena. Zināms, ka Tukuma vārds (Tuckemen) pirmoreiz pieminēts jau 1253. gada 4. aprīlī Kursas dalīšanas līgumā starp bīskapu un Livonijas ordeni, kā rezultātā šī vieta nonāca ordeņa pakļautībā. Pēc kāda laika tika uzbūvēta arī pirmā ordeņa pils, turklāt, saskaņā ar jaunākajiem pētījumiem, tā atradās pie Vilkājas, tas ir, Senču pilskalna vietā. Mūra pils mums jau zināmajā vietā būvēta 1328.-1340. gadā pēc ordeņa mestra Eberharda fon Monheima rīkojuma. Pats par sevi saprotams, ka tika domāts arī par pils iemītnieku un ap pili augošā miesta iedzīvotāju garīgajām vajadzībām. 1461. gadā pirmoreiz mums zināmajos dokumentos tiek nosaukta Tukuma draudze, bet 1486. gadā – senākais Tukuma dievnams, proti, Svētā Markusa katoļu kapela un Tukuma pārvalde.

Protams, kristīgās dzīves pirmsākumi Tukumā bija saistīti ar katoļu baznīcu. Bet 16. gadsimtā Eiropu pāršalca reformācijas vilnis. Rīgā reformācijas sākums datēts ar 1522. gada 23. oktobri, bet Kurzēmē – aptuveni pēc 10 gadiem.

Vēl pēc dažiem gadu desmitiem notika arī lielas valstiskas pārmaiņas. 1561. gadā beidza pastāvēt Livonijas ordeņa valsts un nodibinājās Kurzemes un Zemgales hercogiste. Polijas karaļa Sigismunda II Augusta izdots do-

kuments Provisions-Brief 1561. gada 28. novembrī garantēja hercogam un visiem viņa pavalstniekiem neatkarīgi no to stāvokļa Augsburgas konfesijas brīvību, tas ir, luterāņu baznīcas pastāvēšanu hercogistē.

Par Kurzemes un Zemgales hercogu 1562. gada 5. martā kļuva Gothards Ketlers. Lai pārliecinātos, kādā stāvoklī ir baznīcu lietas un hercogistes ļaužu garīgā dzīve, viņš uzdeva savam superintendentam un galma mācītājam, maģistram Štefanam Bīlovam veikt baznīcu vizitāciju jeb revīziju. Revīzijas laikā Bīlovs konstatēja, ka baznīcu stāvoklis ir ārkārtīgi slikts – daudzi dievnami bija pamesti, tukši un pussagruvuši. Tai skaitā arī Sv.Markusa kapela Tukumā.

Pamatojoties uz vizitācijas rezultātiem, hercogs Gothards Ketlers 1567. gada 28. februārī izdeva rīkojumu par baznīcu atjaunošanu, un Tukuma baznīca bija to skaitā, kas jābūvē no jauna. Šis datums tad arī uzskatāms par Tukuma evaņģēliski luteriskās baznīcas un draudzes pirmsākumu.

Izmantoti fragmenti no vēsturnieces Intas Dišleres topošās grāmatas "Ar ticību, cerību, mīlestību cauri gadu simtiem. Tukuma Sv. Trīsvienības Evaņģēliski luteriskās baznīcas un draudzes vēsture 16. – 20. gadsimtā."

26. decembrī plkst. 17:00

KONCERTS

**„ZIEMAS STĀSTI
APKĀRT LATVIJAI”**

Tukuma evaņģēliski luteriskajā baznīcā
Brīvības laukums 1, Tukums

**Laīma Jansone un
Lauza Polence**

*Iepriekš ziedojumu kastes atjaunošana
Koncerta atbalsta Tukuma novads, Tukuma draudze un Tukuma
evaņģēliski luteriskā baznīcas atjaunošanas fonds*

IZMAIŅAS DRAUDZES KANCELEJAS KONTAKTOS

Draudzes locekļu ievēribai! Ar 1.janvāri vairs nebūs iespējams piezvanīt pa agrāko draudzes kancelejas parasto kontakttālruni. Draudzes padomes sēdē tika lemts par atteikšanos no "Lattelecom" pakalpojumiem. Pamatojums, - pēdējā gada laikā tas faktiski nav ticis izmantots. Saziņai ar draudzes kanceleju lūdzam izmantot mobilā tālruna numuru **(+371) 20221951**.

Celamaize

AVIZE CEĻAMAIZE CILVĒKIEM GARĪGOS MEKLĒJUMOS

Izdevējs: **Tukuma evaņģēliski
luteriskā draudze**

Red. kolēģija:

Guntis Zariņš, Mārcis Zeiferts,
e-pasts: celamaize@gmail.com

Korektore: **Elīza Deģe.**

Maketēts un iespiests

«Universums A»

Tirāža: **500 eks.**

MĀCĪTĀJS

MĀRCIS ZEIFERTS

pieņem baznīcas sakristejā:

Trešdienās 16:00 – 18:00

Piektdienās 10:00 – 12:00

mob. (+371) 29145305

marcis.zeiferts@gmail.com

KANCELEJA

INGA KALNIŅA UN
AGITA BLANKA

Pirmdienās – brīvs

Otrdienās 9:00 – 17:00

Trešdienās 9:00 – 17:00

Ceturtdienās 9:00 – 17:00

Piektdienās 9:00 – 17:00

Sestdienās – brīvs

Svētdienās 9:45 – 10:45,

un pēc dievkalpojuma

tel. (+371) 20221951,

tukumabaznica@gmail.com

Brīvības laukums 1, Tukums,

Tukuma novads, LV-3101